

<p>20 וַיִּקְרָא הָאָדָם שֵׁם אִשְׁתּוֹ חַוָּה כִּי הוּא הֵיְתָה אִם כָּל-חַיִּי: 21 וַיַּעַשׂ יְהוָה אֱלֹהִים לְאָדָם וּלְאִשְׁתּוֹ כְּתַנּוֹת עוֹר וַיִּלְבָּשֵׁם: פ 22 וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים הִנֵּה אָדָם הָאֵדָם הָיָה כְּאֶחָד מִמֶּנּוּ לְדַעַת טוֹב וְרָע וְעַתָּה אֶפְרֹשׁ-יִשְׁלַח יָדוֹ וְלָקַח גַּם מֵעֵץ הַחַיִּים וְאָכַל וַתָּי לְעֹלָם: 23 וַיִּשְׁלַחְהוּ יְהוָה אֱלֹהִים מַגּוּעַדוֹן לְעַבְדֹ אֶת-הָאָדָמָה אֲשֶׁר לָקַח מֵעֵץ: 24 וַיִּגְרַשׁ אֶת-הָאָדָם וַיִּשְׁכֹּן מִקֶּדֶם לְגִן-עֵדֶן אֶת-הַכַּרְבִּים וְאֵת לְט הַחֲרֹב הַמְתַּפְּכֶת לְשֹׂמֵר אֶת-דֶּרֶךְ עֵץ הַחַיִּים: ס</p>	<p>20καὶ ἐκάλεσεν Ἀδὰμ τὸ ὄνομα τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Ζωή, ὅτι αὕτη μήτηρ πάντων τῶν ζώντων. 21Καὶ ἐποίησεν κύριος ὁ θεὸς τῷ Ἀδὰμ καὶ τῇ γυναικί αὐτοῦ χιτῶνας δερματίνους καὶ ἐνέδυσεν αὐτούς.— 22καὶ εἶπεν ὁ θεὸς Ἴδου Ἀδὰμ γέγονεν ὡς εἷς ἐξ ἡμῶν τοῦ γινώσκειν καλὸν καὶ πονηρόν, καὶ νῦν μήποτε ἐκτείνει τὴν χεῖρα καὶ λάβῃ τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς καὶ φάγη καὶ ζήσεται εἰς τὸν αἰῶνα. 23καὶ ἐξᾠπέστειλεν αὐτὸν κύριος ὁ θεὸς ἐκ τοῦ παραδείσου τῆς τρυφῆς ἐργάζεσθαι τὴν γῆν, ἐξ ἧς ἐλήμφθη. 24καὶ ἐξέβαλεν τὸν Ἀδὰμ καὶ κατώκισεν αὐτὸν ἀπέναντι τοῦ παραδείσου τῆς τρυφῆς καὶ ἔταξεν τὰ χερουβὶμ καὶ τὴν φλογίνην ῥομφαίαν τὴν στρεφομένην φυλάσσειν τὴν ὁδὸν τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς.</p>	<p>20Et vocavit Adam nomen uxoris suæ, Heva : eo quod mater esset cunctorum viventium. 21Fecit quoque Dominus Deus Adæ et uxori ejus tunicas pelliceas, et induit eos : 22et ait : Ecce Adam quasi unus ex nobis factus est, sciens bonum et malum : nunc ergo ne forte mittat manum suam, et sumat etiam de ligno vitæ, et comedat, et vivat in æternum. 23Et emisit eum Dominus Deus de paradiso voluptatis, ut operaretur terram de qua sumptus est. 24Ejecitque Adam : et collocavit ante paradysum voluptatis cherubim, et flammeum gladium, atque versatilem, ad custodiendam viam ligni vitæ.</p>
--	--	--

<h3 style="margin: 0;">בראשית ג 3</h3>		
<p>1 וַהֲנַחֵשׁ הַנָּחַשׁ עָרוֹם מִכָּל-תֵּיַת הַשָּׂדֶה אֲשֶׁר עָשָׂה יְהוָה אֱלֹהִים וַיֹּאמֶר אֶל-הָאִשָּׁה אַךְ כִּי-אָמַר אֱלֹהִים לֹא תֹאכְלוּ מִכָּל עֵץ הַגֵּן: 2 וַתֹּאמֶר הָאִשָּׁה אֶל-הַנַּחֲשׁ מִפְּרִי עֵץ-הַגֵּן נֹאכַל: 3 וּמִפְּרִי הָעֵץ אֲשֶׁר בְּתוֹךְ-הַגֵּן אָמַר אֱלֹהִים לֹא תֹאכְלוּ מִמֶּנּוּ וְלֹא תִגָּעוּ בּוֹ פֶן-תָּמָתוּן: 4 וַיֹּאמֶר הַנַּחֲשׁ אֶל-הָאִשָּׁה לֹא-מוֹת תָּמָתוּן: 5 כִּי יִדַע אֱלֹהִים כִּי בַיּוֹם אֲכַלְכֶם מִמֶּנּוּ וְנִכְקַחוּ עֵינֵיכֶם וְהִיַתֶם כְּאֱלֹהִים יְדַעִי טוֹב וְרָע: 6 וַתֹּרָא הָאִשָּׁה כִּי טוֹב הָעֵץ לְמֹאכָל וְכִי תִאֲנֶה-הוּא לְעֵינַיִם וְנִחְמַד הָעֵץ לְהַשְׂכִּיל וַתִּקַּח מִפְּרִיו וַתֹּאכַל וַתִּתֵּן גַּם-לְאִישָׁהּ עִמָּהּ וַיֹּאכַל</p>	<p>1 Ὁ δὲ ὄφις ἦν φρονημώτατος πάντων τῶν θηρίων τῶν ἐπὶ τῆς γῆς, ὧν ἐποίησεν κύριος ὁ θεός· καὶ εἶπεν ὁ ὄφις τῇ γυναικί· Τί ὅτι εἶπεν ὁ θεός Οὐ μὴ φάγητε ἀπὸ παντὸς ξύλου τοῦ ἐν τῷ παραδείσῳ; 2καὶ εἶπεν ἡ γυνὴ τῷ ὄφει Ἐκ τοῦ καρποῦ ξύλου τοῦ παραδείσου φαγόμεθα, 3ἀπὸ δὲ καρποῦ τοῦ ξύλου, ὃ ἐστὶν ἐν μέσῳ τοῦ παραδείσου, εἶπεν ὁ θεός Οὐ φάγεσθε ἀπ' αὐτοῦ οὐδὲ μὴ ἄψησθε αὐτοῦ, ἵνα μὴ ἀποθάνητε. 4καὶ εἶπεν ὁ ὄφις τῇ γυναικί Οὐ θανάτῳ ἀποθανεῖσθε· 5ἦδει γὰρ ὁ θεὸς ὅτι ἐν ἧ ἂν ἡμέρᾳ φάγητε ἀπ' αὐτοῦ, διανοιχθήσονται ὕμων οἱ ὀφθαλμοί, καὶ ἔσεσθε ὡς θεοὶ γινώσκοντες καλὸν καὶ πονηρόν. 6καὶ εἶδεν ἡ γυνὴ ὅτι καλὸν τὸ ξύλον εἰς βρῶσιν καὶ ὅτι ἀρεστὸν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἰδεῖν καὶ ὠραῖόν ἐστὶν τοῦ κατανοῆσαι, καὶ λαβοῦσα τοῦ καρποῦ αὐτοῦ ἔφαγεν· καὶ ἔδωκεν καὶ τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς μετ' αὐτῆς, καὶ ἔφαγον.</p>	<p>1 Sed et serpens erat callidior cunctis animantibus terræ quæ fecerat Dominus Deus. Qui dixit ad mulierem : Cur præcepit vobis Deus ut non comederetis de omni ligno paradisi ? 2Cui respondit mulier : De fructu lignorum, quæ sunt in paradiso, vescimur : 3de fructu vero ligni quod est in medio paradisi, præcepit nobis Deus ne comederemus, et ne tangeremus illud, ne forte moriámur. 4Dixit autem serpens ad mulierem : Nequaquam morte moriemini. 5Scit enim Deus quod in quocumque die comederitis ex eo, aperientur oculi vestri, et eritis sicut dii, scientes bonum et malum. 6Vidit igitur mulier quod bonum esset lignum ad vescendum, et pulchrum oculis, aspectuque delectabile : et tulit de fructu illius, et comedit : deditque viro suo, qui comedit.</p>

<p>7 וַתִּפְקַחְנָה עֵינָי שְׁנֵיהֶם בַּיּוֹם הַהוּא עִירְפָּם הֵם וַיִּתְּפְרוּ עָלֶיהָ תֵּאֵנָה וַיַּעֲשׂוּ לָהּ לְהָרֹת׃</p> <p>8 וַיִּשְׁמְעוּ אֶת-קוֹל יְהוָה אֱלֹהִים מִתְּהִלָּה׃ בָּגָן לְרוּחַ הַיָּם וַיִּתְחַבֵּא הָאָדָם וְאִשְׁתּוֹ מִפְּנֵי יְהוָה אֱלֹהִים׃ בְּתוֹךְ עֵץ הַגֵּן׃</p> <p>9 וַיִּקְרָא יְהוָה אֱלֹהִים אֶל-הָאָדָם וַיֹּאמֶר לוֹ אַיִכָּה׃</p> <p>10 וַיֹּאמֶר אֶת-קוֹלִי שָׁמַעְתִּי בָּגֶן וְאִירָא כִּי-עֵרַם אָנֹכִי וְאֶחְבֹּא׃</p> <p>11 וַיֹּאמֶר מִי הִגִּיד לְךָ כִּי עֵרַם אָתָּה׃ הַמִּן-הָעֵץ אֲשֶׁר צִוִּיתִיךָ לֵבִלְתִּי אֶכְלֶמֶנְנוּ אֶכְלָתָ׃</p> <p>12 וַיֹּאמֶר הָאָדָם הָאִשָּׁה אֲשֶׁר נָתַתָּה עִמָּדִי הִוא גִּתְּנָה-לִּי מִן-הָעֵץ וְאָכַל׃</p> <p>13 וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהִים לְאִשָּׁה מַה-נָּתַתְּ עִמָּדִי וַתֹּאמֶר הָאִשָּׁה הִנְנִישׁ הַשִּׂאֲנִי וְאָכַל</p>	<p>7και διηνοιχθησαν οι ὀφθαλμοὶ τῶν δύο, και ἔγνωσαν ὅτι γυμνοὶ ἦσαν, και ἔρραψαν φύλλα συκῆς και ἐποίησαν ἑαυτοῖς περιζώματα.</p> <p>8Και ἤκουσαν τὴν φωνὴν κυρίου τοῦ θεοῦ περιπατοῦντος ἐν τῷ παραδείσῳ τὸ δειλινόν, και ἐκρύβησαν ὁ τε Ἀδὰμ και ἡ γυνὴ αὐτοῦ ἀπὸ προσώπου κυρίου τοῦ θεοῦ ἐν μέσῳ τοῦ ξύλου τοῦ παραδείσου.</p> <p>9και ἐκάλεσεν κύριος ὁ θεὸς τὸν Ἀδὰμ και εἶπεν αὐτῷ Ἀδὰμ, ποῦ εἶ;</p> <p>10και εἶπεν αὐτῷ Τὴν φωνὴν σου ἤκουσα περιπατοῦντος ἐν τῷ παραδείσῳ και ἐφοβήθην, ὅτι γυμνός εἰμι, και ἐκρύβην.</p> <p>11και εἶπεν αὐτῷ Τίς ἀνήγγειλέν σοι ὅτι γυμνός εἶ; μη ἀπὸ τοῦ ξύλου, οὗ ἐνετείλάμην σοι τούτου μόνου μη φαγεῖν ἀπ’ αὐτοῦ, ἔφαγες;</p> <p>12και εἶπεν ὁ Ἀδὰμ Ἡ γυνή, ἦν ἔδωκας μετ’ ἐμοῦ, αὕτη μοι ἔδωκεν ἀπὸ τοῦ ξύλου, και ἔφαγον.</p> <p>13και εἶπεν κύριος ὁ θεὸς τῇ γυναικί Τί τοῦτο ἐποίησας; και εἶπεν ἡ γυνή Ὁ ὄφις ἠπάτησέν με, και ἔφαγον.</p>	<p>7Et aperti sunt oculi amborum ; cumque cognovissent se esse nudos, consuerunt folia ficus, et fecerunt sibi perizomata.</p> <p>8Et cum audissent vocem Domini Dei deambulantis in paradiso ad auram post meridiem, abscondit se Adam et uxor ejus a facie Domini Dei in medio ligni paradisi.</p> <p>9Vocavitque Dominus Deus Adam, et dixit ei : Ubi es ?</p> <p>10Qui ait : Vocem tuam audivi in paradiso, et timui, eo quod nudus essem, et abscondi me.</p> <p>11Cui dixit : Quis enim indicavit tibi quod nudus esses, nisi quod ex ligno de quo præceperam tibi ne comederes, comedisti ?</p> <p>12Dixitque Adam : Mulier, quam dedisti mihi sociam, dedit mihi de ligno, et comedi.</p> <p>13Et dixit Dominus Deus ad mulierem : Quare hoc fecisti ? Quæ respondit : Serpens decepit me, et comedi.</p>	<p>14 וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהִים אֶל-הַנְּחָשׁ כִּי עָשִׂיתָ זֹאת אֲרוּר אַתָּה מִכָּל-הַבְּהֵמָה וּמִכָּל חַיֵּי הַשָּׂדֶה עַל-גִּחְוֹנְךָ תֵּלֵךְ וְעָפָר תֹּאכַל כָּל-יְמֵי חַיֵּיךָ׃</p> <p>15 וְאִיבָהּ אֶשְׂוִית בֵּינְךָ וּבֵין הָאִשָּׁה וּבֵין זַרְעֶיהָ וּבֵין זַרְעָהּ הִוא יִשׁוּפָנּוּ רֹאשׁ וְאַחַת תִּשׁוּפְנוּ עַקְבֵי׃</p> <p>16 אֶל-הָאִשָּׁה אָמַר הַרְבֵּה אֲרַבְּהָ עֶצְבוֹנֶיךָ וְהָרְגִי בְּעָצָב תִּלְדִּי בְנִים וְאֶל-אִישׁךָ תִּשְׁקָמְךָ וְהִוא יִמְשַׁלְּכֶךָ׃</p> <p>17 וּלְאָדָם אָמַר כִּי-שָׁמַעְתָּ לְקוֹל אִשְׁתְּךָ וַתֹּאכַל מִן-הָעֵץ אֲשֶׁר צִוִּיתִיךָ לֵאמֹר לֹא תֹאכַל מִמֶּנּוּ אֲרוּרָה הָאָדָם בְּעִבּוּרָךָ בְּעֶצְבוֹן תֹּאכְלֶנָּה כָּל יְמֵי חַיֵּיךָ׃</p> <p>18 וְקוֹץ וְדַרְדַּר תַּצְמִיחַ לְךָ וְאָכַלְתָּ אֶת-עֵשֶׂב הַשָּׂדֶה׃</p> <p>19 בְּזַעַת אֶפְיֶךָ תֹאכַל לֶחֶם עַד שׁוֹבָבֶךָ אֶל-הָאָדָמָה כִּי מִמֶּנָּה לָקַחְתָּ כִּי-עָפָר אָתָּה וְאֶל-עָפָר תִּשׁוּב</p>	<p>14και εἶπεν κύριος ὁ θεὸς τῷ ὄφει Ὅτι ἐποίησας τοῦτο, ἐπικατάρατος σὺ ἀπὸ πάντων τῶν κτηνῶν και ἀπὸ πάντων τῶν θηρίων τῆς γῆς· ἐπὶ τῷ στίθει σου και τῇ κοιλίᾳ πορεύσει και γῆν φάγη πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς σου.</p> <p>15και ἔχθραν θήσω ἀνά μέσον σου και ἀνά μέσον τῆς γυναικὸς και ἀνά μέσον τοῦ σπέρματός σου και ἀνά μέσον τοῦ σπέρματος αὐτῆς· αὐτός σου τηρήσει κεφαλὴν, και σὺ τηρήσεις αὐτοῦ πτέρναν.</p> <p>16και τῇ γυναικί εἶπεν Πληθύνων πληθυνῶ τὰς λύπας σου και τὸν στεναγμόν σου, ἐν λύπαις τέξῃ τέκνα· και πρὸς τὸν ἄνδρα σου ἡ ἀποστροφή σου, και αὐτός σου κυριεύσει.</p> <p>17τῷ δὲ Ἀδὰμ εἶπεν Ὅτι ἤκουσας τῆς φωνῆς τῆς γυναικὸς σου και ἔφαγες ἀπὸ τοῦ ξύλου, οὗ ἐνετείλάμην σοι τούτου μόνου μη φαγεῖν ἀπ’ αὐτοῦ, ἐπικατάρατος ἡ γῆ ἐν τοῖς ἔργοις σου· ἐν λύπαις φάγη αὐτὴν πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς σου·</p> <p>18ἀκάνθας και τριβόλους ἀνατελεῖ σοι, και φάγη τὸν χόρτον τοῦ ἀγροῦ.</p> <p>19ἐν ἰδρωτί τοῦ προσώπου σου φάγη τὸν ἄρτον σου ἕως τοῦ ἀποστρέψαι σε εἰς τὴν γῆν, ἐξ ἧς ἐλήμφθης· ὅτι γῆ εἶ και εἰς γῆν ἀπελεύσει.—</p>	<p>14Et ait Dominus Deus ad serpentem : Quia fecisti hoc, maledictus es inter omnia animantia, et bestias terræ : super pectus tuum gradieris, et terram comedes cunctis diebus vitæ tuæ.</p> <p>15Inimicitias ponam inter te et mulierem, et semen tuum et semen illius : ipsa conteret caput tuum, et tu insidiaberis calcaneo ejus.</p> <p>16Mulieri quoque dixit : Multiplicabo ærumnas tuas, et conceptus tuos : in dolore paries filios, et sub viri potestate eris, et ipse dominabitur tui.</p> <p>17Adæ vero dixit : Quia audisti vocem uxoris tuæ, et comedisti de ligno, ex quo præceperam tibi ne comederes, maledicta terra in opere tuo : in laboribus comedes ex ea cunctis diebus vitæ tuæ.</p> <p>18Spinas et tribulos germinabit tibi, et comedes herbam terræ.</p> <p>19In sudore vultus tui vesceris pane, donec revertaris in terram de qua sumptus es : quia pulvis es et in pulverem reverteris.</p>
--	---	---	--	--	---